

Sygn. akt II Ka 565/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Olga Wojtczuk

przy udziale Prokuratora Moniki Zimnoch-Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2022 r.

sprawy **V. P. s. J. i I. K. (1) s. O.**

oskarżonych z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego I. K. (1) i obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 23 maja 2022 r. sygn. akt II K 51/22

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od V. P. i I. K. (1) po 310 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 565/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 maja 2022 r., sygn. II K 51/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	V. P. i I. K. (1)	Brak sprawstwa oskarżonych.	Kopia opinii z badań techniki samochodowej	1682-2687	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Kopia opinii z badań techniki samochodowej	Nie dotyczy ona zdarzenia z tej sprawy, aczkolwiek przedstawia mechanizm korzystania z urządzenia GPS.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy V. P.:</p> <p>1. <u>obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 18 § 1 kk, w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu,</u> polegająca na uznaniu, iż swoim działaniem dokonał on czynu w formie współsprawstwa, podczas gdy powyższe ustalenie zdaje się być sprzeczne z właściwym rozumieniem instytucji współsprawstwa, bowiem:</p> <p>a. nie ustalono na czym polegało współdziałanie między sprawcami, w jaki sposób ich zachowania dopełniały się i składały na popełnienie czynu zabronionego, nie ustalono ich ról w popełnieniu czynu, co sprawia, że nie ustalono istoty wspólności popełnienia przestępstwa przez obu oskarżonych;</p> <p>b. nie ustalono stopnia istotności jaki należało przypisać ujawnionym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zachowaniom oskarżonego V. P., co uniemożliwia określenie zachowania ww. oskarżonego jak współsprawczego, przy szczególnym uwzględnieniu, że swoim działaniem oskarżony nie wypełnił żadnego znamiona czynu zabronionego;

c. pominięto zbędność działań V. P. dla popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 279 § 1 kk zarzucanego oskarżonym;

2. **obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk w związku z art. 5 § 2 kpk**, polegająca na nieprawidłowej ocenie dowodów i błędnym poczynieniu ustaleń faktycznych na ich podstawie, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą swobodnej oceny, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz z pominięciem obowiązku tłumaczenia niewyjaśnionych wątpliwości na korzyść oskarżonego, polegająca na:

a. uznaniu sprawstwa V. P., podczas gdy nie znaleziono przy nim, ani w pokoju hotelowym, który zajmował żadnych urządzeń ani narzędzi służących do popełnienia przestępstwa, co więcej, nie znaleziono przy nim, w chwili zatrzymania, środków pieniężnych, których wypłaty rzekomo dokonał wraz z drugim podejrzanym;

b. uznaniu współsprawstwa V. P. w oparciu wyłącznie o ustalenie, że obaj podejrzeni wspólnie kucali przy bankomacie w miejscowości D., podczas gdy wspólne wykonywanie powyższej czynności uzasadnione było przebiegiem zdarzenia i właściwą postawą społeczną V. P.,

a samo w sobie nie stanowiło o popełnieniu czynu zabronionego;

c. uznaniu współsprawstwa podejrzanych w oparciu o ustalenie, że wspólnie przyjechali do miejscowości D., podczas gdy powyższa okoliczność nie wynika z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie;

d. ustaleniu, że V. P. (1) rozmyślnie oddalił się z miejsca zdarzenia i schował się w tuje, podczas gdy wielkość tych krzaków oraz bezpośrednia bliskość do miejsca rzekomego popełnienia zdarzenia świadczy o tym, że oddalenie się podejrzanego nie miało charakteru ucieczki w szczególności przy uwzględnieniu, że mężczyzna, poddał się wylegitymowaniu przedstawiając oryginalny dokument tożsamości i przeszukaniu przez funkcjonariuszy;

e. uznaniu sprawstwa V. P., podczas gdy zupełnie pominięto fakt, że zarzucony mu czyn stanowił działanie bardzo skomplikowane technicznie wymagające znacznych kwalifikacji elektryczno-informatycznych, których posiadania przez oskarżonego nie badano, a brak których przesądza o niemożliwości popełnienia zarzucanego czynu przez ww. oskarżonego,

co w efekcie ww. naruszeń doprowadziło do błędnego skazania V. P. w formie zjawiskowej współsprawstwa;

ewentualnie, z ostrożności procesowej

3. ***rażąca niewspółmierność kary***, wyrażająca się w fakcie, że obaj oskarżeni zostali skazani na karę pozbawienia wolności

	<p>o jednakowej długości trwania i tożsamej dolegliwości, przy w zasadzie jednolitych okolicznościach łagodzących i zaostrzających odpowiedzialność karną, podczas gdy działania obu sprawców były znacząco różne, o zupełnie innym charakterze i natężeniu, co winno znaleźć należyty wyraz w orzeczonych względem nich karach.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy V. P. miała zaburzoną strukturę. Jej autor pomimo tego, że negował pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne, podniósł jako pierwszy zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego art. 18 § 1 kk, co było nieprawidłowe.</p> <p>Obraza prawa materialnego może być podstawą zarzutu, jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Inaczej mówiąc, naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu bądź niezastosowaniu w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.07.2021 r., sygn. V KK 292/21, LEX nr 3391138).</p> <p>Sąd Okręgowy odniesie się do meritum wskazanej w zarzucie problematyki współsprawstwa, niezależnie od tego jak zakwalifikowano podniesione uchybienie. I tak, zacząć należało od tego, że oskarżony V. P. został zatrzymany na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji. Nie było wątpliwości, że to on jest jedną z 2 osób, które</p>		

podejrzanie kręciły się i dłużyły przy bankomacie w miejscu i czasie wskazanym w akcie oskarżenia. Zachowanie tego oskarżonego Sąd I instancji rozpatrywał w kontekście współsprawstwa dokonania kradzieży z włamaniem w oparciu o nagrania z monitoringu (k. 32 akt sprawy), z którymi mógł zapoznać się także Sąd Odwoławczy. Istota współsprawstwa oskarżonych została rozważona przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w części dotyczącej powodów przyjętej kwalifikacji prawnej (k. 2560 i 2460 verte, tom XIII). Sąd Rejonowy dokonał tego krótko, acz treściwie, wystarczająco i przekonująco, nie opierając się wyłącznie na abstrakcyjnych rozważaniach doktrynalnych, które odszukać można w komentarzach przedstawicieli doktryny do przepisu art. 18 § 1 kk i orzecznictwie, lecz przenosząc konkretne ustalenia faktyczne dokonane w tej sprawie wprost na prawo materialne, z wyluszczeniem niezbędnych elementów, jakie warunkowały przypisanie oskarżonemu działanie wspólnie i w porozumieniu. Jakichkolwiek zastrzeżeń do tegoż elementu zaskarżonego wyroku nie miał Sąd Okręgowy, uznając argumenty skarżącego za polemiczne. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nagrania z monitoringu i stanu technicznego urządzenia, jaki zastano po przyjeździe na miejsce funkcjonariuszy Policji, wynikały konkretne czynności, jakie Sąd meriti przypisał oskarżonym, wskazując, iż w celu zabrania gotówki z bankomatu w dniu 2 listopada 2020 roku w miejscowości D. wylamali element plastikowy bankomatu, aby dotrzeć

do wiązki kabli elektrycznych, po czym po przecięciu kabla podłączyli się urządzeniem D-link do oprogramowania bankomatu, a zatem pokonali zabezpieczenia (jedno ze znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 kk), zrywając w ten sposób komunikację z monitorem księgowym banku, a następnie wypłacili kwotę 129.600 złotych, które sobie przywłaszczyli. W tej sytuacji, trudno było podzielić stanowisko obrońcy, iż Sąd Rejonowy nie ustalił na czym polegało współdziałanie między oskarżonymi, a wkład we wspólne przedsięwzięcie oskarżonego V. P.'ego nie był istotny. Pojęcie kradzieży z włamaniem w rozumieniu przepisu art. 279 § 1 kk powinno ewoluować w kontekście rozwoju technicznego, nowych form i możliwości jego popełnienia. Nie musi ono polegać na mechanicznym przełamaniu zabezpieczenia, lecz może przyjmować inne formy jego pokonania, w tym przy użyciu narzędzi informatycznych. Możliwa jest też sytuacja, w której część zabezpieczeń usuwana jest siłowo, część zaś przy pomocy urządzeń i zabiegów informatycznych i wtedy ocenie jest poddawana całość tychże działań i ich efekt. W sprawie niniejszej kluczowym było to, że na nagraniu z monitoringu widocznym pozostaje jak przy bankomacie operuje najpierw młodszy, chudszy mężczyzna, w tle znajduje się starszy, tęższy. Są także momenty kiedy jedynie to ów tęższy mężczyzna – oskarżony V. P. pozostaje widoczny i dotyczy tegoż bankomatu. Sąd Rejonowy prawidłowo zwrócił uwagę, że przy działaniu wspólnie i w porozumieniu nie ma potrzeby wykazywania, co konkretnie w danym momencie robił każdy z oskarżonych, gdyż

niewątpliwie działali razem, a więc ich działania mogły się wzajemnie uzupełniać i owej konstatacji pierwszoinstancyjnej, w przekonaniu Sądu Okręgowego, nie sposób skutecznie zarzucić obrazy art. 7 kpk.

Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 10.05.2018 r., II AKa 97/18, zachowanie polegające na przełamaniu zabezpieczeń na elektronicznych urządzeniach bankowych i dokonanie dzięki nim zaboru pieniędzy stanowi przestępstwo kradzieży z włamaniem (LEX nr 2607665).

Fundamentem współsprawstwa jest porozumienie przestępcze, którego treścią jest wspólne popełnienie konkretnego przestępstwa. Zawarte między współsprawcami porozumienie pozwala przyjąć, że dane przestępstwo jest ich wspólnym dziełem i pozwala pociągnąć do odpowiedzialności karnej każdego ze współsprawców za całość przestępstwa zarówno wtedy, gdy każdy z nich zrealizował wszystkie ustawowe znamiona danego czynu, jak i wtedy, gdy osobiście zrealizował tylko pewną ich część, a nawet wówczas, gdy nie wyczerpał żadnego z ustawowych znamion, ale przyczynił się znacznie do jego popełnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.10.2020 r., sygn. IV KK 406/20, LEX nr 3277270).

Teza obrońcy I. P.dotycząca zbędności działań tegoż oskarżonego dla popełnienia czynu zabronionego wyczerpującego znamiona art. 279 § 1 kk, była w ocenie Sądu Okręgowego bezpodstawna, nie popierało jej żadne logiczne

wytlumaczenie obrońcy, które mógłby stanowić przeciwwagę dla pierwszoinstancyjnych ustaleń.

Zarzut obrazy art. 7 kpk w powiązaniu z normą art. 5 § 2 kpk poza tym, że niezasadny, był również zredagowany wadliwie. Mnogość judykatów dotyczących tej problematyki i trwałość poglądów prezentowanych w doktrynie od lat nie uległa w tej kwestii zmianie. Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24.03.2022 r., sygn. II AKa 317/21 (LEX nr 3347794). Nie można wprawdzie wykluczyć sytuacji, że pomimo wysiłków Sądu pojawią się wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk, lecz warunkiem ich powstania musi być prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe i ocena dowodów uwzględniająca art. 7 kpk. Nie można w żadnym wypadku reguły z art. 5 § 2 kpk traktować jako prowadzącej do niwelacji ewentualnej wadliwości postępowania dowodowego, czy też oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.11.2021 r., sygn. IV KS 54/21, LEX nr 3315437).

Wskutek przeprowadzonej kontroli instancyjnej Sąd Odwoławczy zajął stanowisko, iż wbrew twierdzeniom adw. G. S. obrońcy obu oskarżonych, przyjęta przez Sąd I instancji wersja wydarzeń znajduje odzwierciedlenie w kompletnym, należycie ocenionym materiale dowodowym. Prawdą jest, że pomiędzy relacjami poszczególnych świadków zachodziły niespójności, m.in. co do rozpoznania cech charakterystycznych sprawców, ale były one albo bez znaczenia dla rozstrzygnięcia

istoty sprawy, albo z dynamiki zdarzeń i naturalnym odmiennym postrzeganiu niektórych osób, co wcale nie świadczy o celowym zeznawaniu nieprawdy. W tym miejscu raz jeszcze podkreślenia wymagało, że akurat odnośnie oskarżonego V. P. został on zatrzymany w wyniku interwencji funkcjonariuszy Policji, podjętej w następstwie podejrzanego zachowania (jak się okazało słusznie) dwóch osób pod monitorowanym bankomatem. Drugi ze sprawców uciekł i fakt, że akurat przy V. P. nie znaleziono pieniędzy pochodzących z kradzieży z włamaniem i narzędzi do tejże służących, nic w tej kwestii nie zmieniało, jako okoliczność dotycząca tego, co miało się dzieć po wyczerpaniu przez oskarżonych znamion przypisanego im przestępstwa.

W podpunkcie 2b zarzutu (k. 2568) obrońca próbował przeforsować ustalenie, że wspólne kucanie przy bankomacie obu oskarżonych było uzasadnione „przebiegiem zdarzenia” i „właściwą postawą społeczną” V. P., co Sąd Okręgowy odebrał jako nieporozumienie. Sprzeczność teorii przedstawionej na k. 2573 uzasadnienia apelacji o właściwej postawie społecznej dotyczącej klęczenia, czy też kucania przy bankomacie, z zasadami doświadczenia życiowego, a zatem z przepisem art. 7 kpk, była tak jaskrawa i przerysowana, że zdaniem Sądu Okręgowego nie wymagała dalszego omawiania. Podpunkt c tego samego zarzutu (k. 2568) w żaden sposób nie podważył stwierdzenia sprawstwa oskarżonego V. P.. Ustalenie, że oskarżeni wspólnie przyjechali do miejscowości D. wynikało z logiki zdarzenia. Nawet jego

wyeliminowanie i przyjęcie, że oskarżeni porozumieli się później, a nie przyjechali do m. D. razem, także nic nie zmieniało. Sąd Rejonowy w oparciu o akta innej sprawy karnej prawidłowo ustalił, że wyjaśnienia oskarżonych, w których twierdzili, że się nie znają, nie polegały na prawdzie (szczegółowo, uzasadnienie I instancji, k. 2459 v). Podobnie nie miało dla sprawy większego znaczenia to czy oskarżony V. P. miał się schować „w tuje”, po tym, gdy funkcjonariusze już go wylegitymowali. Nie dotyczyło to znamion przestępstwa przypisanego oskarżonemu, nie podważyło jego winy i pierwszoinstancyjnego wyroku skazującego. Celowość wskazywania na powyższe kwestie była zatem wysoce dyskusyjna. Podobnie sugestie o braku techniczno-informatycznych umiejętności oskarżonego V. P., przy jednoczesnym zignorowaniu tego, że do czynienia mieliśmy z działaniem wspólnie i w porozumieniu, a sprawdzanie wykształcenia podsądnego i jego umiejętności techniczno-informatycznych w niniejszej sprawie sprowadzałyby się do deklaracji samego oskarżonego, mogących przyjąć jedynie linię obrony, której przyjęciu przeczyły bezpośrednio dowody zgromadzone w tej sprawie, nawet bez zagłębiania się w predyspozycje osobiste oskarżonego.

Pozbawione racji było także wskazywanie przez obrońcę, że oskarżony V. P. nie otrzymał swojej doli z popełnionego przestępstwa, tj. nie znaleziono przy nim gotówki (k. 2572). Trudno oczekiwać, że podział łupów z przestępstwa nastąpił od razu na miejscu zdarzenia, bynajmniej nie jest to zgodne z

zasadami doświadczenia życiowego, a przecież pamiętać należało, iż akurat w tej sprawie drugi sprawca uciekł i został ujęty dopiero 4 dni później (6 listopada 2020 r.).

Obraza przepisów procesowych (cały pkt 2 podpunkty a-e zarzutu) miała skutkować w efekcie, zdaniem obrońcy, błędnym skazaniem oskarżonego w formie zjawiskowej współsprawstwa, co nota bene stanowiło esencję zarzutu z pkt 1. W uzasadnieniu wniesionej apelacji nie przedstawiono argumentacji odnoszącej się odrębnie do podniesionych zarzutów, wręcz przeciwnie, stanowiła ona zwarty wywód, w tożsamy sposób postąpił zatem Sąd Okręgowy, przedstawiając zwarty wywód w odpowiedzi na zarzuty dotyczące winy V. P..

Obrońca postawił również zarzut alternatywny dotyczący kary, zarzucając jej rażącą niewspółmierność, z czym Sąd Okręgowy się nie zgodził. Niewspółmierność, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk, zachodzić może tylko wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Chodzi bowiem nie o zwykłą nieproporcjonalność orzeczonej kary, ale o dysproporcję rażącą. O taką karę, której nie da się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą,

różnicy o randze zasadniczej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18.08.2022 r., sygn. II AKa 61/21, LEX nr 3409556).

Obrońca postulując złagodzenie kary po raz kolejny podniósł argumenty dotyczące współsprawstwa i podrzędnej (jeśli już w ogóle) roli oskarżonego w dokonanym przestępstwie. Argumenty skarżącego mające na celu uzyskanie łagodniejszego aniżeli pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze nie były jednak dla Sądu Odwoławczego przekonujące. Każdej z okoliczności łagodzących i obciążających oskarżonego nadano odpowiednią rangę i wagę, a w efekcie wymierzona w I instancji kara 2 lat pozbawienia wolności pozostawała odpowiednia do stopnia zawinienia oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa, jak też zapewniała one prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze. Czyniła także zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego, wynikał w oczywisty sposób z roli obrońcy i jego powinności podejmowania czynności procesowych jedynie na korzyść oskarżonego (art. 86 § 1 kpk). Obrońca nie może podejmować czynności na niekorzyść. Wniosek apelacyjny nie został skonkretyzowany o wskazanie w jaki sposób, zgodnie z postulatem obrońcy, Sąd Odwoławczy powinien zmienić wyrok wydany w I instancji. Niemniej jednak, z całości treści apelacji odczytać można było, że skarżący w istocie domaga się albo uniewinnienia oskarżonego, albo alternatywnie złagodzenia wymierzonej mu w I instancji kary. Tego rodzaju rozstrzygnięcia były natomiast niemożliwe wobec braku zasadności zarzutów i argumentów wskazanych we wniesionej apelacji. Pożądanym byłoby, aby ze środków odwoławczych wniesionych przez podmioty profesjonalne klarownie wynikało czego dokładnie skarżący się domaga (art. 427 § 1 kpk) i nie trzeba było tego wyprowadzać w postępowaniu odwoławczym posiłkując się normą art. 118 § 1 kpk.

Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy I. K. (1):</p> <p>1. <u>obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk w związku z art. 5 § 2 kpk</u>, polegająca na nieprawidłowej ocenie dowodów i błędnym poczynieniu ustaleń faktycznych na ich podstawie, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

swobodnej oceny, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz z pominięciem obowiązku tłumaczenia niewyjaśnionych wątpliwości na korzyść oskarżonego, polegająca na:

1.1. uznaniu, że oskarżony I. K. (1) był w miejscowości D. w dniu 2 listopada 2020 roku, gdzie rzekomo dokonał kradzieży z włamaniem i zbiegł z miejsca zdarzenia, podczas gdy opisywany przez świadków mężczyzna znacząco odbiega wzrostem od oskarżonego, mianowicie oboje funkcjonariusze uczestniczący w interwencji tj. J. B. (1) (k. 16v) i Z. S. (1) (zeznania z rozprawy z dnia 5 kwietnia 2022 r.), którzy mieli przecież bliski kontakt z dwoma spotkanymi na miejscu mężczyznami (dowód z nagrań z monitoringu), jednoznacznie wskazywali, że mężczyzna, który zdołał uciec miał około 160 cm wzrostu;

1.2. uznaniu, że oskarżony I. K. (1) był w miejscowości D. w dniu 2 listopada 2020 roku, podczas gdy z zeznań świadka M. K., obserwującego zdarzenie z okna swojego mieszkania wynika, że między sprawcami zdarzenia z dnia 2 listopada 2020 roku było około 30 cm różnicy wzrostu (a więc była to znacząca różnica), podczas gdy I. K. (1) ma około 175 cm wzrostu zaś V. P. (1) około 180 cm wzrostu zatem różnica między nimi wynosi w rzeczywistości kilka centymetrów;

1.3. uznaniu za wiarygodne zeznań Z. S. (1), która rzekomo dokonała rozpoznania I. K. na podstawie charakterystycznej fryzury, podczas gdy sprawcy zdarzenia w chwili jego popełniania mieli czapki nasunięte niemal na linię brwi, kaptury i maseczki sięgające do dolnych

powiek (nagrania z monitoringu zgromadzone w sprawie), co sprawia, że jako niemożliwa jawi ustalenie jaką fryzurę posiadali poszczególni z nich i dokonanie rozpoznania na tej podstawie;

1.4. pominięciu okoliczności, że wraz z V. P. w hotelu zameldował się drugi niezidentyfikowany mężczyzna, o szczupłej budowie ciała i wzroście około 160 cm, czyli takim na jaki wskazywali wykonujący interwencję funkcjonariusze;

1.5. nienadaniu właściwej wagi okoliczności, że I. L., pracownik recepcji hotelu, w którym zatrzymał się V. P. (1) nie rozpoznała w toku rozprawy oskarżonego I. K. (1)'iego, podczas gdy z mężczyzną (o wzroście 160 cm), z którym do hotelu przybył V. P. widziała się kilkakrotnie, zaś mężczyzna ten pozostaje w dalszym ciągu niezidentyfikowany;

1.6. nienadaniu właściwej wagi okoliczności, że rankiem po zdarzeniu, w hotelu, w którym zameldowany był oskarżony V. P., stawił się zamieszkujący z nim mężczyzna o wzroście około 160 cm, który pośpiesznie odebrał niewysuszone pranie i niezwłocznie opuścił to miejsce, co doprowadziło do stwierdzenia sprawstwa oskarżonego I. K. i jego skazania.

2. naruszenie art. 173 § 1 kpk w związku z § 6 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania,
polegające na przeprowadzeniu okazania bez zapewnienia, aby wygląd osoby okazywanej nie różnił

się podczas okazania od jej wyglądu podczas zdarzenia stanowiącego przedmiot postępowania, poprzez okazanie oskarżonego i trzech innych mężczyzn bez ubrań wierzchnich, nakrycia głowy, kaptura i maski jak w chwili zdarzenia, przy czym w protokole nie zamieszczono stosownej wzmianki o różnicy wyglądu osoby okazywanej od jej wyglądu w chwili zdarzenia, co budzi poważne wątpliwości co do wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonej czynności.

Oskarżony wniósł także apelację osobistą. Nie sformułowało w niej skonkretyzowanych zarzutów z zakresu art. 438 i 439 kpk, tj. względnych i bezwzględnych przesłanek odwoławczych. Oskarżony jako podmiot nieprofesjonalny nie miał jednak takiego obowiązku (art. 427 § 2 kpk a contrario). Argumentacja oskarżonego i jego obrońcy mająca podważyć zaskarżony wyrok w dużej mierze się pokrywała, dlatego Sąd Okręgowy omówi ją w jednej rubryce.

Oskarżony w swojej apelacji osobistej (całość na k. 2556 i 2557 akt sprawy) zaskarżonemu wyrokowi skazującemu zarzucił:

- jednostronność rozpoznania sprawy;
- sprzeczność zeznań świadków Z. S. (1) i J. B. (1) z zapisem z nagrania monitoringu;
- nieprawidłową ocenę zeznań Z. S. (1) w części dotyczącej wyglądu włamywaczy do bankomatu i wypowiedzianych przez nich słów;

	<ul style="list-style-type: none"> - niezrozumiałą ewolucję zeznań Z. S. (1), które zmieniały się wraz z postępowaniem sprawy; - brak możliwości rozpoznania sprawy włamania, który był w czapce i maseczce medycznej; - brak uwzględnienia logicznych jego zdaniem i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego I. K. (1). 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W przypadku apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego I. K. obrońca adw. G. S. popełnił ten sam błąd podnosząc jednocześnie zarzut obrazy art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk w pkt 1 apelacji. Ustalenia faktyczne poczynione w I instancji uzależnione były od dania wiary zeznaniom określonych świadków. W przedmiotowej sprawie ani Sąd I, ani II instancji nie powziął jakichkolwiek wątpliwości, których rozstrzygnięcie nie byłoby możliwe w drodze postępowania dowodowego poprzez przyznanie przymiotu wiarygodności określonej grupie dowodów o tożsamej wymowie, nawet przy przyjęciu, iż istnieją w stosunku do nich inne opozycyjne dowody, takie chociażby jak proste zaprzeczenie oskarżonego, zatrzymanego w dniu 6 listopada 2020 r., że z kradzieżą z włamaniem do bankomatu w miejscowości D. z dnia 2 listopada 2020 r. nie ma nic wspólnego i po prostu go tam nie było. Do wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk, nie należą jednak wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który ze wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego</p>		

waloru nie posiada. Drugi ze sprawców kradzieży z włamaniem uciekł z miejsca zdarzenia podczas interwencji funkcjonariuszy Policji, którzy bezspornie mieli z nim styczność w dniu 2 listopada 2022 r. Apelacja obrońcy nakierowana była na podważenie zeznań świadków Z. S. i J. B. w części, w której rozpoznali oskarżonego. Sąd Rejonowy szczegółowo wytłumaczył dlaczego zeznania Z. S. zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (k. 2455v-2456) w kontekście zastrzeżeń obrońcy zgłaszanych w toku pierwszoinstancyjnego postępowania. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w tej części stanowiło niejako odpowiedź na argumenty obrońcy wyrażone we wniesionej apelacji, zawierając w sobie kontr-argumenty dotyczące chociażby wzrostu drugiego ze współsprawców przestępstwa kradzieży z włamaniem i jego fryzury, która częściowo mogła być widoczna w wyniku odsłonięcia czapki, co fragmentami pozostawało widoczne także na zapisie z monitoringu. Do tego, co wskazał Sąd Rejonowy, Sąd Okręgowy dodałby jeszcze to, że w/w świadek Z. S. rozpoznała oskarżonego I. K. nie po odległym czasie od zdarzenia, lecz w dniu 7 listopada 2020 r. w wyniku okazania jej 4 osób przez tzw. lustro fenickie (k. 93-94). W ocenie Sądu Okręgowego, wartość dowodowa tego okazania jest znacząco większa aniżeli w przypadku okazania świadkowi samych fotografii domniemanych sprawców. Przy okazaniu osoby spostrzeżenia rozpoznającego poza rysami twarzy (oczy i ich oprawa, nos, czoło, włosy i pewne charakterystyczne cechy) siłą rzeczy uwaga świadka mogła skupić się

także na sylwetce, postawie i chodzie danej osoby. Także w orzecznictwie wskazuje się, iż walor dowodowy okazania bezpośredniego jest nieporównywalnie wyższy niż okazania wizerunku z uwagi na bardziej dynamiczny jego charakter, a co za tym idzie możliwość obserwowania również tych cech sprawcy, które z przyczyn naturalnych na fotografii utrwalone być nie mogą, np. mimika twarzy, sposób poruszania się (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17.06.2016 r., sygn. II AKa 149/16, LEX nr 2087866). Wszystkie wymienione okoliczności towarzyszące możliwości bezpośredniej obserwacji przekonują zatem, iż Z. S. miała dostateczną możliwość przyjrzenia się oskarżonemu, zaś okazanie jej jego osoby już w 5 dni po zdarzeniu stanowiło czynnik utrwalający jej spostrzeżenia, które nie zdały się jeszcze zatrzeć w pamięci. Dla obalenia wartości dowodowej depozycji Z. S. koniecznym ze strony obrony było wykazanie, że zaprezentowana przez Sąd a quo ocena zeznań tegoż świadka była sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, czego skarżący wykazać nie zdołał. Zarzut z podpunktu 1.2 Sąd Okręgowy odrzucił jako następstwo uznania prawidłowości rozpoznania oskarżonego przez świadków – funkcjonariuszy Policji.

Nawiązywał do niego zarzut z podpunktu 1.6. W tej jednostce redakcyjnej obrońca próbował przeforsować tezę, jakoby to trzecia osoba wzrostu ok. 160 cm, która pośpieszenie odebrała niewysuszone pranie z hostelu, w którym przebywał V. P., miała dokonać kradzieży z włamaniem, co wiązało by się

po pierwsze – z dorozumianym niekwestionowaniem winy V. P. i porozumienia między nim a towarzyszącym mu mężczyzną, a pamiętać należało, że adw. G. S. był obrońcą także tego drugiego oskarżonego i mógł podejmować czynności tylko na jego korzyść. Po drugie – było to zdaniem Sądu Okręgowego tworzenie bezpodstawnej hipotezy, której przeczyły wyniki czynności okazania osoby I. K. świadkowi Z. S., poparte korespondującymi z nimi zeznaniami J. B.. Po trzecim – przyjęcie, że oskarżony I. K. nie towarzyszył I. P. w hostelu w dniu poprzedzającym zdarzenie, nie wykluczało wcale uznania, że nie towarzyszył mu w dniu zdarzenia. Całościowo, nie był to zatem argument, także w części odnoszącej się do znaczenia depozycji I. L. (zarzut z ppkt 1.5), mogący wywrzeć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w właściwie na skuteczność jego podważenia.

Zarzut obrazy art. 173 § 1 kpk w zw. z § 6 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania był ściśle związany z kwestiami omówionymi powyżej, a dotyczącymi rozpoznania oskarżonego przez świadka Z. S. (1). Oś wniesionej apelacji krążyła zatem wobec powyższego zagadnienia, niezależnie od kwestii nazewnictwa zarzutów.

Skarżący podkreślał, że nieprawidłowym w jego ocenie było okazanie oskarżonego i 3 innych osób bez ubrań wierzchnich, nakrycia głowy, kaptura i maski jak w chwili zdarzenia, przy czym w protokole nie

zamieszczono stosownej wzmianki o różnicy wyglądu osoby okazywanej od jej wyglądu w dniu zdarzenia. Zamieszczanie wzmianki w protokole co do tej okoliczności nie było zdaniem Sądu Okręgowego konieczne, albowiem efekt identyfikacyjny, stanowiący cel czynności, został osiągnięty. Świadomość tej różnicy posiadała bowiem osoba rozpoznająca. Przepis art. 173 zd. 2 kpk stanowi o tym, że okazanie powinno być tak przeprowadzone, aby wyłączyć sugestię. W tym kontekście, podkreślenia wymagało, że żaden z 4 okazanych mężczyzn nie wyróżniał się na tle pozostałych w sposób wskazujący na sugestię. Okazane osoby były w podobnym wieku, o podobnej masie ciała i posturze. W orzecznictwie wskazuje się, niedochowanie wszystkich warunków czynności procesowej okazania nie wyklucza automatycznie jej wartości dowodowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30.12.2014 r., sygn. II AKa 399/14, LEX nr 1657128). Wadliwości kwestionowanej czynności, która mogłaby doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku po szczegółowym rozważeniu tej problematyki, nie stwierdzono w postępowaniu odwoławczym.

Bezzasadne były także argumenty (k. 2606) obrońcy dotyczące przedmiotów i ubrań zabezpieczonych w hostelu, w którym miał nocować oskarżony. Wspólny pobyt w jakiegokolwiek placówce hotelowej obu oskarżonych nie był elementem dotyczącym znamion lub wykluczającym znamiona przypisanego oskarżonym. Wspólna lub osobna podróż oskarżonych nie mogła wpłynąć zatem

na kwestie prawidłowości stwierdzenia sprawstwa obu podsądnych, należąc do okoliczności stanowiących tło zdarzenia z aktu oskarżenia. Podobnie pochodzenie rzeczy zabezpieczonych podczas przeszukania, których właścicielem miała być osoba o pseudonimie (...), u którego oskarżony miał naprawiać auto (k. 2557).

Apelacja osobista oskarżonego co do części motywacyjnej pokrywała się z apelacją obrońcy. W obu wniesionych środkach odwoławczych uwypuklono te same kwestie, negując przede wszystkim przyznanie przez Sąd Rejonowy przymiotu wiarygodności zeznaniom Z. S. i J. B.. Przytoczony wyżej wywód Sądu Okręgowego należało jednak uzupełnić o te kwestie, których w apelacji obrońcy zabrakło. I tak, dostrzec należało, że słowa, które miały być wypowiedzane przez oskarżonego na miejscu zdarzenia nie były w języku polskim, precyzja powtórzenia wykorzystanych obcojęzycznych zwrotów nie musiała być w ocenie Sądu Okręgowego perfekcyjna, a takiej wydaje się oczekiwał oskarżony uwypuklając różnice dotyczące kilku liter lub jednej sylaby, w słowach zbliżonych do siebie, których znaczenie w jego języku ojczystym jest niejednakowe, a w języku polskim brzmią one podobnie (k. 2556). Oskarżony w swojej apelacji osobistej nadmierne znaczenie przepisał także nagraniu z monitoringu. Nagrania te obejmowały jedynie określone punkty w zasięgu kamer, zaś funkcjonariusze Policji mieli więcej możliwości obserwacji 2 osób zastanych pod bankomatem w innych miejscach, w pobliżu bankomatu, ale poza zasięgiem kamer, z

racji przeprowadzanych czynności, chociażby wylegitymowania, czy też pościgu podjętego za I. K.. Wówczas możliwa była obserwacja cech charakterystycznych fizyczności podsądnych, jak również ich barwy głosu, co w czynnościach rozpoznania miało niebagatelne znaczenie, a co niekoniecznie musiało znaleźć swoje odzwierciedlenie w protokołach. Dowody zgromadzone w tej sprawie zostały ocenione przez Sąd Rejonowy we wzajemnym powiązaniu, przy jednoczesnym respektowaniu normy art. 410 kpk i obowiązku uwzględnienia całokształtu okoliczności tej sprawy, zarówno tych które tezy oskarżenia potwierdzały, jak i tych które im przeczyły. W myśl reguły nemo se ipsum accusare tenetur - oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść (art. 74 § 1 kpk). Jego nieprzyznanie się do winy należy do jego uprawnień procesowych. Wyjaśnienia oskarżonego ze swej istoty stanowią jednak specyficzny dowód, albowiem z jednej strony pochodzą od osoby, która jest w zakresie zdarzenia będącego przedmiotem osądu może dysponować najszerszą wiedzą, a z drugiej strony jest bezpośrednio i osobiście zainteresowana wynikiem procesu. Ocena wyjaśnień oskarżonego powinna być dokonana z należytą uwagą i ostrożnością, na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego, taka też ocena poprzedzała wydanie przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku,

który pozostaje prawidłowy co do winy, mimo tego, że oskarżony do niej się nie przyznał, albowiem przeciwne, tj. jego sprawstwo zostało mu udowodnione w wyniku niniejszego postępowania.

Przy braku zarzutu co do kary orzeczonej wobec oskarżonego I. K. w obu apelacjach wniesionych na jego korzyść, Sąd Okręgowy nie odnosił się abstrakcyjnie do tej kwestii (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581). Brak było podstaw, aby w sprawie niniejszej różnicować to rozstrzygnięcie w stosunku do obu oskarżonych. Ani obaj skarżący nie wskazali ku temu przesłanek, ani Sąd Odwoławczy ich nie dostrzegł.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutów oskarżonego i jego obrońcy warunkowała bezzasadność wniosku o uniewinnienie I. K..

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk, art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od V. P. i I. K. (1) po 310 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego V. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego I. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony I. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana